

27. AASTAKÄIGU 1. NR

TABULA RASA

NOVEMBER 2024

MIINA HÄRMA GÜMNAASIUMI KOOLILEHT

VAHETUSAASTA EESTIS

Wiebke Ortbrink
Endine vahetusõpilane

Tere, kallid Härmakad. Kirjutan teile selle artikli, et mõtiskle da oma aasta üle teiega koos ja Eestis. Alates 1. juulist olen tagasi Saksamaal, enne seda veetsin teiega vahetusaastat Miina Härma Gümnaasiumis ja Eestis.

Vahetusaasta jooksul sain kohtuda paljude toredate inimestega. Minu vahetuspere, teised vahetusõpilased, klassikaaslased ja paljud teised. Olen tänulik iga inimese eest, kellega sain selle aja jooksul tuttavaks. Tänan teid selle suurepärase aasta eest.

Sain Eestis olles palju uusi muljeid ja kogemusi.

See oli minu esimene kord saunas või teatris. Mulle meeldis vaadata rahvatantsu ja palju-palju muud põnevat. Mulle meeldib siiani vabal ajal eesti muusikat kuulata või oma eestikeelseid raamatuid lugeda.

Ma ei pruugi eesti keelt väga hästi rääkida ja mu grammatika on tõesti kohutav, kui ma üritan rääkida, aga

vähemalt mulle meeldib eesti keeles kirjutada ja lugeda.

Praegu loen Kalevipoega, vähemalt üritan.

Aga olen lugenud ka eestikeelseid lasteraamatuid nagu "Väike nõid".

Mulle meeldib kuulata Mari Pokineni laule.

Lemmiklugu on "Paradiis", aga mulle meeldib kuulata ka laulu "Sõpradele".

Ma arvan, et Eesti toit ei erine Saksa toidust nii palju, aga ühest asjast tunnen ma väga puudust: hapukoorest.

Mul oli Eestis veedetud aasta jooksul nii palju ilusaid ja tõeliselt lähedaid hetki ja olen kindel, et ühel päeval tulen kindlasti külla.

Vahetusaastal sain veeta palju aega seminaridel ja reisides koos teiste vahetusõpilastega.

Ma juba nautin kontakte nii paljudes erinevates riikides. Meil oli seminaridel palju töötubasid, et valmistada meid ette vahetusaasta väljakutseteks. Aga õppisime ka eesti keelt ja tugev-

dasime oma gruppi läbi meeskonna loomise.

Õhtuti veetsime sageli kogukonnana üheskoos aega. Vahel valmistasime ette etendusi või tegime teatrit ja muudel õhtutel toimusid diskod või mänguõhtud väikestes seltskondades.

See aasta Eestis õpetas mind olema kõigele avatud ja leidma grupis oma kohta. Ütleksin, et olen isiklikult kasvanud ja tean, mida tahan ja kelleks tahan saada. Ma tean, milles ma olen hea, aga ka seda, milles ma olen täiesti halb. Õppisin oma oskusi kasutama ja vastu pidama, kui asjad keeruliseks lähevad.

Olen õppinud nägema inimesi mitte eelarvamustest tulvil, vaid üksikisikuna, kellel on oma lugu. Muidugi on see raske, aga see oskus ja teadmised aitavad mind juba praegu ja tulevad mulle ka edaspidi kasuks.

Ma tean ühte asja veel: Ma igatsen teid .

Head aega, Härmakad .

Fotod: erakogu

TOIMETUSE KOOSSEIS

PEATOIMETAJA

Henrik Harjus (12.a)

TOIMETAJAD JA ILLUSTRATORID

Vidushi Choubey (9.e), Teele Haak (6.b), Rando Jaaksoo (11.c), Adeele Kams (8.a), Katariina Koemets (vilistlane), Marijana Kreek (vilistlane), Emma Elisabet Luht (9.a), Wiebke Ortbrink (endine vahetusõpilane), Laura Kirke Bertel Pertel (11.a), Eliis Raidoja (8.a), Helena Mai Raudvassar (8.a), Margaret Roost (12.b), Mikk Mihkel Ruus (8.b), Eleriin Sepp (12.b), Sandra Yoko Silla (2.a), Mia-Chanel Susi (12.c), Aleksander Tammiste (5.b), Victoria Vigel (10.a)

KEELETOIMETAJA

Karolin Ruumet (12.a)

KAAS

Emma Elisabet Luht (9.a)

KÜLJENDUS

Elin Hainsalu (11.c)

KAS ME SELLIST EESTLAST TAHAMEGI? EHK ARVAMUSARTIKKEL EESTI ESIKTEOSEST

Margaret Roost
12.b

Suurteos, millele on antud Eesti kirjanduse auväärseim hinnang. Sellest on saanud kirjanduse entusiastide ja õpetajate vaieldamatu lemmik ning kohustuslik kirjandus kõigis gümnaasiumites üle Eesti. See 19. sajandi talupojaromaan on muidugi meile kõigile teada tuntud – A. H. Tammsaare suurteos „Tõde ja õigus”. Selle lehekülgedel väidetakse peituvat meie rahvuse elulugu. Kuid kas see raamat, oma sünge, veniva, ränga ja sageli lootusetu süžeeaga, on tõesti parim viis eesti rahvast esindada?

Kui mõtleme esikteosele, mis peaks meie rahvast välismaalastele tutvustama, mõtleme ennekõike raamatust, mis peaks ideaalis andma ülevaate meist kui rahvast, meie uskumustest ja väärtustest. Kipun kahtlema, kas A. H.

Tammsaare "Tõde ja õigus" on selleks peegelduseks õige teos. Tunnistan, et "Tõde ja õigus" on lugu visadusest ja ellujäämisest, mis on kindlasti olnud oluline osa meie kui eestlaste ajaloost. Kuid selle sünge maailmapilt, ütlus „Tee tööd ja näe vaeva, siis tuleb armastus” ning tegelaste pidev meeletu kipuvad domineerima loo üle – ja just see loob nii lugejatele kui ka niisama huvilistele ühekülge pildi, mis ei pruugi tegelikult olla see, mida eelistame oma rahva identiteedina näha.

Nagu varemgi mainitud, on muidugi Eestis läbi ajaloo olnud raskeid aegu, ent kas peame tõesti oma rahvast defineerima ainult kannatuste ja võitluse kaudu? Tammsaare tegelased on pidevalt raskuste ja vaesuse küüsis,

pingutavad lõputult, kuid leiavad siiski harva rahu või rõõmu. Aga meie eestlastena teame, et meie identiteet ei peitu vaid mineviku vaevades ja virelemises. Meie teame, et me paistame välja ka kõige muu poolest. Me näeme endid looduslähedaste, kaasaegsete ja uuendusmeelsetena.

Meie rahvuslugu võiks kajastada ka meie ühtekuuluvust, lootust ja edasi viivaid jõude, meie eespool mainitud looduslähedust ja armastust oma ligimese ja ümbritseva vastu, mitte ainult seda kangekaelsust, mis peegeldab meie identiteedile ja mainele eestlastena halli varju. Paljud teised kultuurid – näiteks soomlased ja lätlased – suudavad oma rahvusteostes luua tasakaalu ajalooliste raskuste, looduse ja tänapäeva väärtuste vahel. Meiegi

võiksimel endalt küsida, kas poleks aeg, et Eesti rahvusteos hakkaks väljendama meile omaseid 'positiivseid' väärtuseid?

Selliseid Eesti kirjanike poolt kirjutatud raamatuid ja talupojaromaane on ju mitmeid, mis ei keskendu vaid arhipäeva pingete peale. Näiteks August Gailiti „Ekke Moor” või (minu isiklik lemmik) Albert Uustulndi „Tuulte tallermaa”. Viimane ongi minu jaoks perfektne Eesti talupojaromaan, isegi kui tegemist pole selle žanri klassikalise näitega.

Mälgu romaani on muidugi pisut raske võrrelda Tammsaare romaaniga, kuna asukohad paiknevad erinevates Eesti paikades („Tõe ja õiguse” asukoht on ümbritsetud maa ja metsaga, „Tuulte tallermaa” võtab aset Eesti saartel), kuid siiski räägivad mõlemad tööst ja eestlaste identiteedist kirjaniiku vaatepildist. Mõlemas on käsitletud inimese võitlus maaga või merega, mingist punktist loodusega, kuid nende vahel on üks väga suur erine-

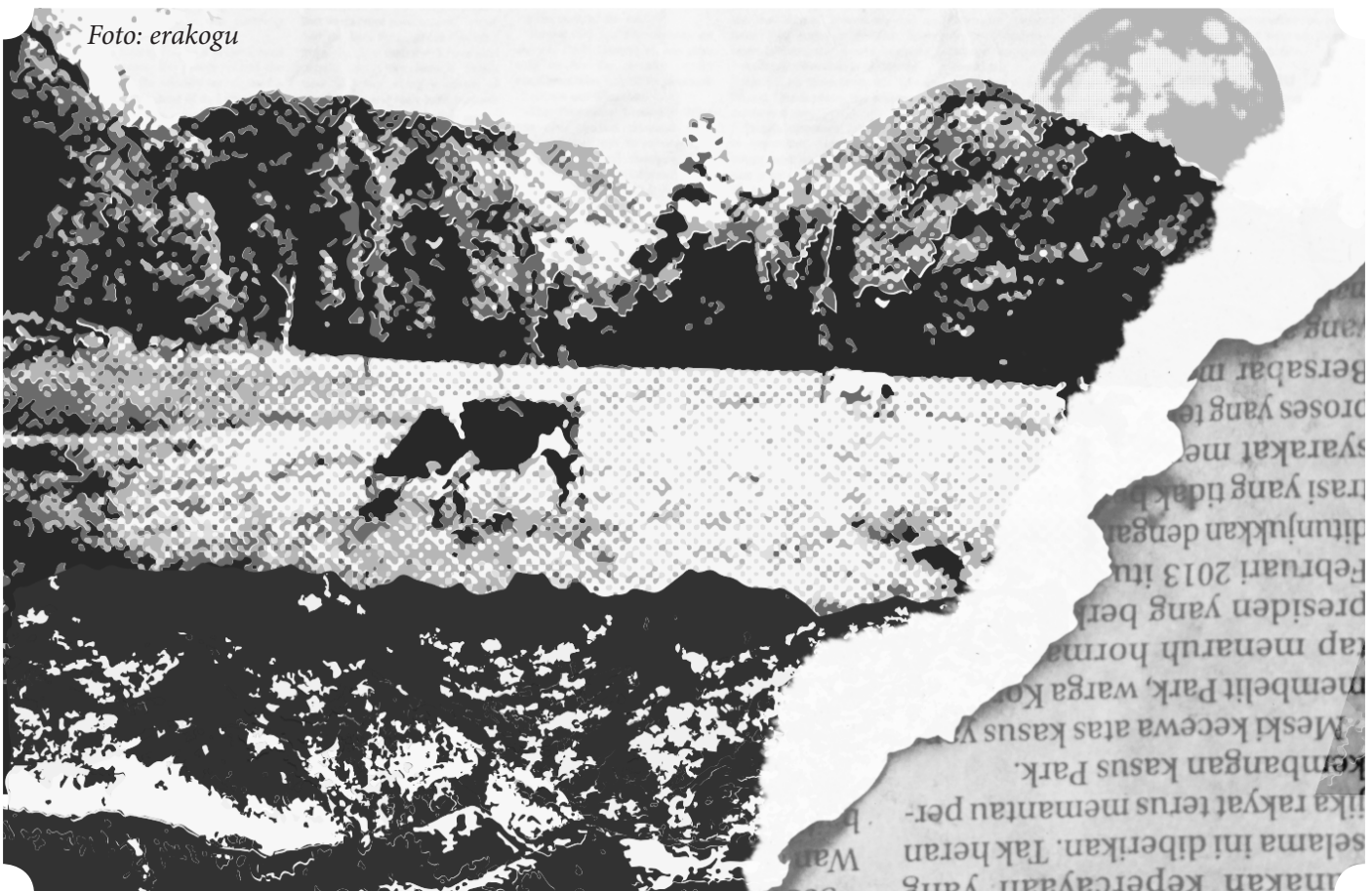
» Aga meie eestlastena teame, et meie identiteet ei peitu vaid mineviku vaevades ja virelemises. Meie teame, et me paistame välja ka kõige muu poolest. Me näeme endid looduslähedaste, kaasaegsete ja uuendusmeelsetena. »

vus. Kui Tammsaare romaanis üritab inimene olla alati maa valitseja, panna maad alistuma, siis Uustulndi romaanis on inimest kujutatud kui isiksust, mis peab sulanduma juba varem seal paigas olnud loodusega, leides sümbioosse kooselu. Kumba me oma imagoks eelistaksime? Isiklikult eelistaksin ma tasakaalu otsinguid, mitte vägisi võimu võtmist.

Kuigi "Tõe ja õigus" on oluline osa meie kirjanduslikust ja kultuurilisest pärandist, esindab see vaid ühte tahku eestlaseks olemisest ja sellega kaasnevatest väärtustest. Tammsaare sünye,

loomuse ja pidevalt omavahel võitluses olev tegelaskond võib esikteosena anda meist pildi kui rahvast, kelle elu määratlevad kannatus, kurnatus, õelus ja kius. Siiski on meie tõsiste palgete taga palju enamat kui ainult maa külge kammitsetud talupojad – meie identiteet on mitmekesine ja seotud nii leidlikkuse kui looduse armastusega. Võib-olla ongi hetkel, kus meie generatsioonid annavad järjest muutuste ootusest märku, aeg mõelda, kas Eesti rahvusteos peaks peegeldama rohkem seda, kui raske meil olnud ning kuidas Eesti rahvas on justkui maa küljes tugevalt oma juurtega kinni hoidev tammepuu, või soovime endid näidata pigem lootusriikka, innovaatilise, rahuliku ja looduslähedase rahvana, leides mõne teise esikteose, mis meid paremini tänapäeva maailmas esindada võiks.

Foto: erakogu

INTERVJUU REBASTE RISTIMISE KORRALDAJATEGA: “ISEGI KUI ME OLIME VÄSINUD JA FRUSTREERITUD, SIIS PIDIME JÄÄMA ÜKSTEISE VASTU VIISAKAKS”

Emma Elisabet Luht

9.a

Tihti kuuleme uute rebaste muljeid ristimisest, aga see aasta sooviksin näidata ka ürituse teist poolt: korraldajad. Kuigi lõppude lõpuks on üritus mõeldud uutele kümnendikele, siis kuidas on kauaoodatud üritust korraldada, eriti veel selle aasta olukorra eripärasusega arvestades. Intervjuu on Silvia Pärtelsoni (12A), Jakob Hagu (12B) ja Margaret Roostaga (12B), kes töötasid sündmuse eri osade kallal, andes teile laiemat ettekujutust korraldamise protsessist.

Mis motiveeris teid rebaste ristimist korraldama?

SILVIA: “Ma kindlasti tundsin, et vastutan selle eest, et rebastel oleks hea repsi kogemus, ja kui ma teada sain, et seda võibolla ei toimu, siis see kindlasti motiveeris mind sellega tegelema.”

JAKOB: “Me olime võitjaklass, nii et pidime korraldama, ja mul oli märtsist saati juba idee seda teha ja mõtlesin, et teema võiks olla keskaeg. See idee tuli sellest, et käisin ajaloo-olümpiaadil ja teema oli katoliku kirik keskajal või midagi sellist ja sealt see mõte siis tuli.”

MARGARET: “Ma tahtsin repsi korraldada, sest ma nägin, milline oli minu repsi, mis oli minu jaoks väga vinge, aga ma mõtlesin, et äkki saab seda kuidagi teistmoodi teha, et võibolla kümnendikud on kuidagi rohkem kaasatud.”

Kuidas oli teie Rebaste Ristimine?

SILVIA: “Kuigi, kui päeva lõpus koju jõudsin ja mingi jama juustes oli – ja riided räpased – oli veits nõme, siis tagasi vaadates oli see minu jaoks kindlasti üks tipphetkedest gümnaasiumis. See kindlasti muutis ka klassi ühtsemaks ja oli selline *bonding experience*.”

JAKOB: “Ma ütleks, et võrreldes eelmise aasta omaga oli parem, mulle eelmise aasta oma eriti ei meeldinud.”

MARGARET: “Läks hästi, aga oleks soovinud rohkem ülesandeid, nägin, kuidas klassikaaslased said neid päris palju... Mul on selline tunne, et mu jumal ei tahtnud mind eriti piinata, mis on täiesti arusaadav. See andis mulle tulevikuks ideid. Mina ja mu klassikaaslased mäletame seda vinge peona ja see aitas meil kooli sisse suulanduda.”

Mis oli teie roll korraldamises?

SILVIA: “Mina ja Henry tegelesime pigem praktilise poolega ja B-klass mõtles teema välja ja rääkis juhtkonnaga”

JAKOB: “Ma ütleks, et ma oli kunstiline juht: ma mõtlesin välja teema ja paljud tegevused ka. Kui palju neist päriselt teostatud sai... Meil on tegelikult mingi suur dokument kuskil. Mina koos mingi kolme, nelja inimesega mõtlesime seda lugu. Alguses pidi iga nädal tulema välja mingi väike video, see jäi ilmselgelt ära, sest probleemid. Teoorias oli mul väga palju asju planeeritud.”

MARGARET: “Algul ma pidin siis olema osa *Story*-tiimist, kes olid siis need, kes terve selle *background story* välja mõtlema pidid ja meil olid mingid lühiklipid ja videod, mida pidi saama siis repsi jooksul vaadata, aga see ei läinud läbi ja meil oli korralduslikul poolel abi vaja. Lõpuks ma olin korraldaja / kirjade väljasaatja / juhtkonnaga suhtleja. Mul ei olnud algselt ideed olla see lüli juhtkonna vahel, aga kuna me Riinuga olime juba õpilasesinduses, siis see tuli sujuvalt.”

Kuidas sujus koostöö teiste tiimiliikmetega?

SILVIA: “Kindlasti ei olnud see lihtne ja ma arvan, et mõned tegevused oleks võinud rohkem läbimõeldud olla. Kuna B-klass oli võitjaklass, siis ootas, et rohkem inimesi B-klassist võtavad osa, aga kui seda ei juhtunud, siis võtsime asja pooleldi enda peale.”

JAKOB: “Noo eks ta oli üle kivide ja kändude, et kindlasti raskusi oli, me proovisime alguses kõik ise ära teha, aga... nojah. Ma isegi ei tea, mis valesiti läks. Oleks võibolla tahtnud rohkem osalust iseenda klassi poolt. Kui räägitakse, et B-klass korraldas, siis päriselt oli mingi 5-6 inimest, kes seda korraldasid. Meil oli teiste klasside abi vaja, sest meid oli suht vähe ka.”

MARGARET: “Ma arvangi, et kogu rebaste ristimise juures oli kõige raskem osa see, et me pidime terve lennuga leidma ühise joone ja isegi kui me olime väsinud ja frustreeritud, siis pidime jääma üksteise vastu viisakaks. Üks kõige suuremaid probleeme oli see, et inimesed ei tulnud koosolekutele kohale ja info ei levinud selle tõttu edasi.”

Kuidas oli suhtlemine juhtkonnaga?

SILVIA: “Ma ei suhelnud eriti juhtkonnaga, see oli pigem B-klassi töö, aga minu teadmist mööda oli mingi *list*, mida juhtkond heaks kiitma pidi.”

JAKOB: “Kõik sai suht läbi räägitud, vähemalt Riin ja Margaret rääkisid, aga siis – kui inimesi hakati kiilaks ajama ja värki – juhtkond pani asja kinni.”

MARGARET: “Algsed piirangud pärast juhtumit olid väga ranged, aga pärast saime siis juhtkonnaga läbi rääkida, et koolivälised tegevused on ikka lubatud, mis ei sega kooli õppetööd. Meid mõjutasid need päris palju, sest juhtkonna otsused ajasid õpilased vihaseks ja õpilaste viha tuli meile kaela. Koolis kostüümides ringi käimine ja koogi küpsetamine on olnud pikaajalised traditsioonid ja on kurb, et see aasta see ei olnud võimalik.”

Mis oli teie lemmikosa korraldamisel?

SILVIA: “Lemmiktegevus, mis me korraldasime, oli kindlasti repsitants. Meie tants oli Lidli reklaamimuusikale tehtud, nii et iga kord, kui keegi seda kuuleb, siis meenutab see retsi, ja me tahtsime midagi sarnast teha. Mõtlesime, et laul peaks olema selline, mida kuuled pärast retsi veel – nt Europapa – aga pärast mitmendat

kordust natuke närvi ajab. Tants ise oli tore aga ikka mõnusalt väsitav.... Koostöö Henryga sujus tantsu tegemisel väga hästi ja seda oli tore välja töötada.”

JAKOB: “No lemmikasi... seda me lõpuks ei teinud. Kõige rohkem vist meeldiski oma ideede paberile kirjutamine ja tutvustusvideo tegemine, see oli väga tore.”

MARGARET: “Minu üks lemmikutest oli kindlasti palverännak, kuigi seal ei osaletud nii palju, kui me alguses lootsime. Veel mingid *story*-põhised tegevused, näiteks käisime Jakobiga rebastele kõrti söötmas, see oli väga tore.”

BOONUS!

Repsi ideed, mis kunagi ei juhtunud:

- Facebooki asemel kasutada füüsilist teateseina, et anda rohkem keskaegse *vibe*'i
- Külasupp – Iga rebane toob oma toiduaine ja lõpus, kui kõik on kokku segatud, peab igaüks lonksu võtma.

Mida teeksid, kui saaksid rebaste ristimist uuesti teha?

SILVIA: “Kui ma korraldaks seda uuesti, siis ma paneks algusest peale jumalatele kindlad reeglid ja seletaks neile, et rebane on rohkem nagu nende väike öde või vend kui ori. Paneks ka kindla plaani paika ja räägiks asju rohkem juhtkonnaga läbi.”

JAKOB: “Teeksin niimoodi, et saame terve B-klassi kaasa tegema ja jätaks teised klassid sellest üldse välja. Oleks vist rohkem pidanud rääkima sellest, mida tohib ja ei tohi teha ja kiusamine ja värki, ma vist lootsin liiga palju inimeste mõistuse peale.”

MARGARET: “Minul on isiklikult kaks viisi, üks on see, et ma võtan täiesti passiivse hoiaku ja tegelen ainult enda rebasega. Teine on see, et ma üritan nii palju kui võimalik rõhutada koosolekutel kohalkäimise tähtsust algusest peale, et suhtlemine oleks ladusam.”

Kommentaare vahejuhtumi kohta?

SILVIA: “Ma arvan, et olukord oli kindlasti ennetatav ja see, et õpetajad käisid rääkimas sellest, kuidas kiusamine on halb, tegi olukorda veits pingelisemaks ja arvan ka, et see tegi olukorda hullemaks.”

JAKOB: “Ei kommenteeri.”

MARGARET: “Kindlasti oli see minu jaoks üllatav. Mul ei ole otsest arvamust, sest ma saan nii juhtkonna kui ka õpilaste vaatepunktist aru. Oleksime pidanud koos töötama ja oleks olnud kindlasti asju, mis mõlemad osapooled oleks teha saanud, et seda vältida.”

Üldine mulje? Kuidas läks?

SILVIA: “Lõpuks oli ikka tore ja ma arvan, et see oli parim, mis me teha saime, arvestades olukorraga”

JAKOB: “Ei noh, oleks kindlasti saanud paremini. Vähemalt sain piiskoppi mängida!”

MARGARET: “Mulle meeldisid mängud, see, et üritus üldse toimus, ja et enamustel kümnendikel oli tore ja mängud olid ka enam-vähem teemakohased. Aga mind häiris, kui lapsikult mõned käitusid. Selle asemel, et mulle probleemist otse rääkida, kuulsin ma sellest kolmandalt või neljandalt osapoolelt. Kurvastas ka see, et meie klassist paljud ei tahtnud kaasa teha.”

HÄRMA VETERANID I OSA: 40 AASTAT MARJE PEEDISSONIGA

Marje Peedisson on Miina Härma Gümnaasiumis töötanud 1984-ndast aastast. Marje on paljude lemmikõpetaja ja on pakkunud inspiratsiooni ning rõõmu paljudele õpilastele juba 40 aastat. Aga mille muuga on meie kallis käsitööõpetaja tegeleenud ja kuidas on Miina Härma Gümnaasium, selle õpetamisviis, õpilased ning Marje ise aastate jooksul muutunud?

Kas olete midagi veel peale käsitöö õpetanud?

Ma olen peale käsitöö ju ka kodunduse ja disainiõpetaja. Tänu sellele, et Härma koolis on palju võimalusi ennast rakendada, olen saanud õpilastele õpetada näiteks rabas käimist. Tegeleenud moešoudega. Väga meeldib peolaua katmine, pokaalidest püramiidi valmistamine, näituse ülesseadmine, olen õpetanud võrkpalli, kantritantsu. Üliõpilastega kokandustunnid on inspireerivad. Käsitöö tundides on kujunenud nii, et olen lugude jutustaja, tore, et see on loonud ka minu õpilastes soovi oma lugusid jagada.

Kuidas on kool muutunud sellest ajast, kui liitusite kooliperega?

Kõige suurem muutus on rahvusvahelisele õpetamisfilosoofiale üleminek. Mina olen õnnelik, et see juhtus. Ma ei ole enam õpilase õppimise eestvedaja, kes vastutab, et õpilane õpiks. Olen nüüd õpetaja, kes on igas mõttes motiveerija, turvalise ja inspireeriva õpikeskkonna looja. Ülejäänud teeb õpilane ise – ennastjuhtiv õpilane, kuidas mulle see sõna meeldib! Sealt edasi tuleb õppijal eduelamus ja õnnetunne.

Minu esimeseks klassiruumiks oli klass number 104, mis polnud kuidagi

kohandatud käsitöö õppimiseks. Õpeköök oli keldris ja seal oli söögitegemine nagu õudusfilmis.

Elamusi pakkuv oli kooli aias asuvas aiamaajas tundide andmine. Sinna

5.b klass käsitöömajas, 2000. a.

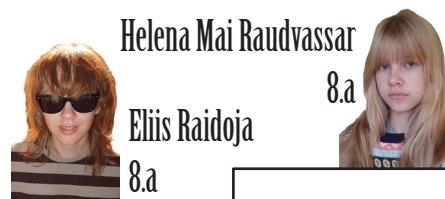
juurde käis pidev olmeprobleemide lahendamine: ahju kütmine, mööbli hankimine, akendele trellide hankimine, teel aiamaajja poriga võitlemine...

2005. aastal toimus totaalne muutus, kui kooli juurdeehituse käigus valmisid spetsiaalsed kodunduse ja käsitöö õpetamise jaoks välja ehitatud ruumid.

Siis küsiksin, kaua te olete seda kodunduse klassi disaininud.

20 aastat.

Kuidas on teie õpetamisviis läbi aastate muutunud? Näiteks pärast MYP'i kooli tulekut.

Enne MYP'i tegime tüdrukutega tehniliselt keerulisi õmblustöid, kudumistöid, heegeltöid, tikkimistöid ja ma ei näinud ajanappuse tõttu teist võimalust, kui õpilastele ette näidata. Kõik tegid ühtemoodi asju.

Pärast koolitust Helsingis 2016 saime Andrega aru, et õpilased peavad saama ise valida, mida teevad, ja oma tegemist omal tasemel ise juhtida. Võrdlemist ei ole. Veel saime aru, et tuleb moodustada segarühmad. Täna on 4.-6. klass segarühmades, see tähendab pool aastat õpetaja Andre juures ja pool aasta minu juures.

Käsitöömaja plaan tikkimise, heegeldamise, kudumise ja õmblemise tundide ajal.

Niiviisi mahub palju rohkem teemasid, mida õpilastele pakkuda. Juurde on tulnud disaini olemus, materjaliõpetus, robotika, modelleerimine, pärimuskultuur. Õpetame valmisolekut kaubanduslikuks tegevuseks.

Õpilane peab klassiruumis saama oma mõtteid väljendada, argumenteerida, teha asju, mida tehakse väljaspool klassiruumi, nagu näiteks kogukon-

nale vaatamiseks näituse ülespanek. Minul toimib tagurpidi klassiruum hästi, sest väga paljud õpilased käivadki koolis oma disainitöö edendamist näitamas ja tunnis õpivad midagi uut.

Mis on teie lemmikmälestus Miina Härma Gümnaasiumist?

Kuldmedal õpetajate võrkpallimeeskonnaga Jõgeva Cap'il. Kõik moešõud on erilised olnud, ma naudin õpilaste esinemisjulgust.

Tänu Härmale on mul siin väga head kolleegidest sõbrad, kellega on palju lemmikmälestusi.

Emotsioon, kui keegi võttis pokaalidest püramiidi kõige alumise pokaali – aga püramiid ei kukkunudki laiali.

Kõige parem on õpilase tunnus. Üks eredam mälestus oli just septembris, kui astronaut Kaia valis mind inspireeriva õpetajana kaaslaseks presidendi vastuvõtule.

Millised on teie kõige lemmikumad ja vihatumad teemad, mida õpetada?

Mulle meeldivad minu õppeaines kõik teemad. Lemmikud on “armasta mind uuesti” ehk siis taaskasutus ja masintikand. Tunne on uhke, kui õpilane loob masintikandis oma brändi märgi.

Mis on aastate jooksul olnud teie jaoks kõige silmatorkavam disain või idee?

Vabariiklikel virtuaalsetel õpilastööde näitustel on meie kooli õpilaste tööd väga kõrgelt hinnatud. Ikka pean aru andma, et kuidas? Saladust pole. Õpilane läbib loomingulise töö tegemisel disainiprotsessi, teeb valmis tööst ise tootefoto. Nii tulevad läbimõeldud, põnevalt isikupärased tööd.

Meenub hiiglasuurte mummudega kampsun, Harry Stylesi stiilis kampsun, “silмага” kampsunid, pärand-

kultuuri sümbolitega puust noodialus, imeline kalender ja leivakandikud. Valge kandipaelaga ääristatud väike tumesinine kleit. Jaa ja muidugi, Eliis, sinu nööpidega disainitud fotoaparaadikott 😊

Marje Peedisson astronaut Kaia Oderiga (8.a).

Õpetajad käsitöömajas.

Kas teil on lemmiklugu, mida õpilastele rääkida, või lugu, mis arvate, et iga õpilane peaks kuulma?

Rändaja möödub karjusest ja küsib: „Taamal paistab linn, missugused inimesed seal elavad?“ Karjus küsib: „Missugused inimesed olid seal, kust sa tuled?“ Rändaja: „Oh, seal olid halvad, isegi kurjad ja pahatahtlikud inimesed.“ Karjus: „Taamal paistvas linnas on inimesed halvad, isegi kurjad ja pahatahtlikud.“

Mõne aja möödudes läheb karjusest mööda teine rändaja, kes küsib: „Taa-

mal paistab linn, missugused inimesed seal elavad?“ Karjus küsib: „Missugused inimesed olid seal, kust sa tuled?“ Teine rändaja vastab: „Head ja hoolivad inimesed.“ Karjus: „Siis on ka taamal paistvas linnas inimesed head ja hoolivad.“

Mis on miski, mida õpilased ütlevad või teevad, mis teid häirib?

Oma loomingulise töö tutvustamisel kuulen õpilast ütlemas: mind takistab töö tegemisel see, et “mul pole aega”. Selline mõtteviis tekitabki ajapuuduse. Soovin näha, et õpilane oskab oma aega planeerida. See on väga oluline oskus eluks. Sa ei pea olulise arvelt aega laenama, kui sa oskad eristada ebaolulist olulisest. Saad laulda, nagu ansambel Põhja-Tallinn laulab: Meil on aega veel, meil on aega veel, kõigil on aega veel...

Mida sooviksite kõigile oma õpilastele öelda?

Arenda ja usalda oma sisetunnet. Nii saad endale suure väega intuitsiooni, mis sind hoiab õigel teel. Kui minu sisetunne ütleb mulle millelegi „jah“, siis ma võtan selle alati oma tegemistesse.

Käsitöömaja talvel.

Õmblemislauad käsitöömajas. (Autoritelt: mõned need pildid on siiani disaini klassi seinal :))

MINU ESIMENE KUU ÜLIKOOLIS

Marijana Kreek
vilistlane

Gümnaasiumi viimastel kuudel tekkis minus ja ilmselt ka paljudes teistes abiturientides elevus, et lõpuks on see kaheteistaastane koolipingi nüskimine lõppemas. Mitme jaoks ei olnud see aga kõik. Nii juhtus ka minuaga. 10. klassi minnes olid mul hoopis teistsugused plaanid ning ei oleks iial uskunud, et lähen ülikooli ajakirjandust õppima. 12. klassi lõpuks ma teisteed ei osanud enam ette kujutada.

Kindlasti on ülikool gümnaasiumist erinev. Ülikoolis ei pea enam õppima “mõttetuid” aineid, mille tähtsusest päriselus täpselt aru ei saa. Saab õppida seda, mis on päriselt põnev. Siiani ei ole minu jaoks olnud ühtegi loengut, mille sisu ei ole mind sundinud kaasa mõtlema ja kaasa rääkima. Samuti on meil rohkem vabadust oma õppimise kujundamisel. Enam ei ole tunniplaan esmaspäevast reedeni, kella kaheksast kella neljani, vaid esmaspäeval pean ma jõudma esimesse tundi kell 14 ning kolmapäeval lõpeb nädala viimane tund kell 14. Vanemad üliõpilased soovivad meil ise valida,

millised on meie jaoks prioriteetsed ained ja millised tunnid võib vahele jätta. Selline soovitus ei oleks gümnaasiumis kõne allagi tulnud.

Ülikool on võimalus ennast paremini avastada. Paljude jaoks on see esimene kord vanematest eraldi elada – minu kursusel on rohkem inimesi Tallinnast kui Tartust. Meil on kursusega olnud mitu kohtumist, kus me oleme kuni hiliste öötundideni linnas jalutanud ning üksteise seltskonda nautinud. Lisaks on erinevaid üritusi, mis loovad tutvusi ka täiesti erinevate erialade tudengite vahel. Üks selliseks ürituseks on Tudengipäevad, mis toimusid septembri viimasel nädalal. Nii saime nädal aega enne kooli käia pannkookihommikul, osaleda sokimaadluses ja saada päris rebaseks rebaste ristimisel.

Samas ei ole ülikool ainult lust ja lillepidu. Kuigi me oleme olnud ülikoolis vähem kui kuu aega ning paljud alles harjuvad täiesti uue elukorraldusega, peame septembri viimaseks

päevaks kirjutama vähemalt kuus lehekülge meie pere meediakasutusest. Samaks päevaks peame veel toimetama ühe eetriteksti, kirjutama kaks lehekülge publikuanalüüsi ning seminariks lugema umbes viiskümmend lehekülge. Ilmselgelt ei ole asjade viimasele minutile jätmine enam füüsiliselt võimalik. Saladuskatte all jagas üks õppejõud meile teise õppejõu käsku – tudengitele ei tohi meelde tuletada tööde tähtaegu, nad peavad ise järge pidama!

Minu erialal on seltskond, keda päriselt huvitab see, mida meile õpetatakse, ning see motiveerib ka mind. Ka gümnaasiumis olid mul väga motiveeritud klassikaaslased, kuid nende huvid olid minu omadest väga erinevad. Nüüd on minu kõrval inimesed, kes püüdlevad koos minuga samade eesmärkide poole. Kindlasti on osa sellest lihtsalt uue alguse rõõm ja ilmselt jõuab “reaalsus” mulle järele, kuid praegu võtan sellest parimat.

FILM NEILE, KES OOTAVAD OMA ELU ALGAMIST

Laura Kirke Bertel Pertel
II.a

Wim Wenders “Täiuslikud päevad” (2023)

Hirayama (Kōji Yakusho) on mees, kellesugused tavaliselt filmide peaosaliseks ei satu. Ja sellest on kahju: ta on nagu ükskõik kes meie seast – tavaline. Täiesti. Ta elab Tokyos ning küürib elatise teenimiseks avalikke käimlaid. Tal on taimed, mida ta veega pritsib, ja vuntsid, mida peegli ees trimmib. Öösiti näeb ta käratuid mustvalgeid unenägusid ning hommikuti kuu-

lab tööle sõites kassettidelt muusikat. Päeval töötab, vaatab puude varje majaseintel ja käib pesumajas pesemas, sõidab rattaga üle silla ja soetab dollari eest raamatuid ja ei räägi peaaegu üldse. Ta vaatleb maailma enda ümber uudishimu ja siirusega, mis on omane lastele, kuid mille me suureks saades ära unustame. Ta tunneb rõõmu detailidest, väikestest naudingutest, millest elu tegelikult koosnebki, ja on õnnelik. Kuid mitte õnnelik viisil, mis parastab sind näkku, pannes sind süüdi tund-

ma, öeldes: vaata nüüd, kui õnnetu sa ise oled, vaid pigemini: sinagi saad õnnelik olla, nüüd ja praegu, põhjendusetu, lihtsalt sest sa võid ja tohid ja keegi sind ei keela.

“Täiuslikud päevad” mõjub kui meditatsioon – rahustav, valgust kiirgav, puhastav. Filmi pildikeel on konkreetne ja selge, ilma millegi üleliigseta, lastes vaatajal leida ilu ootamatutest kohtadest. Vaikse ja pealetükkimatu kaaslasena juhatatakse meid läbi

Hirayama rutiinsete päevade, mis on äravahetamiseni sarnased, kuid omal veidral moel kütkestavad, hurmavad. Filmi vaadates tabasin end kaasa elamast kõige harilikemale sõnavahetustele inimeste vahel, päikese piilumisele puulatvade vahelt, liikluse katkematule suminale.

Ja seda kõike ilma igavuse, tüdimistundeta. Tahes-tahtmata pidin eneselt küsima: millistest tavaimedest ma ise oma elus pidevalt mööda vaatan?

Ekraanidelt aina pururikkust, karmiinpunast kirge, olümpiavõite ja katastroofe vaadates võib inimesse jääda mulje, justnagu elu koosnekski vaid suurtest ja kaalukat sündmustest, mis

päev-päevalt teineteise otsa kuhjudes ning üksteist üle trumbates vormivadki selle, mida kutsume eluks. Ja siis me ootame. Et millal ta õieti algab. Millal koputab kuulsus kärsitult uksele; millal võtab hiigelsuur leegitsev meeteoriit suuna Maa poole; millal kukuvad lendoravad ja püütonid sulle oma

argimõtisklusi jagama; millal ometi hakkab sisse voolama raha nagu raba, lubades nautida kõiki maailma luksusi? Et millal õieti see *päris elu* algab, tead küll, see kurikuulus, pulbitsev, peadpööriv, hõbedaselt küütlev, see, mille nimel tasub surra.

Foto: *The Hollywood Reporter*

Wim Wendersi linateos tuletab meelde, et sinu elu juba käib. Mitte üksnes sissejuhatus, trailer, soojendus, peaproov, vaid päris asi. Kõik, mis saab iial olema, on juba praegu. Igal pool ja kogu aeg. Heakene küll. Aga mis mõttes?

Hommik-päev-õhtu-öö, aastast aastasse, neljapäevast neljapäevani, hambapasta lääge maitse suulaes, 8 tundi poolsurnult lamamist, teerõngad kruusi servadel, üks suvi terve aasta peale, meelest minemised, allahindlused, trükivigadega meilid, lahti kistud haavad, kapsaliblikad, puit-trepid, loobumised, soolatspsid ja tee ääres mäletsevad lehmad. No see ei saa ju olla kõik?

Jah, see ongi kõik, ja miskit muud ei ole tulemas. Kahjuks või õnneks. Ei usu? Vaata "Täiuslikke päevi." Ja kui usudki, vaata ikka. Vaata, sõltumata kõigest muust. Sest kui rohkem inimesi oleks nagu Hirayama: pühendunud praegusele hetkele, märgates elu peidetud võluisid ja tehes seda häbitult, varjama oma vaimustust, igasuguse

ahnuse ja omakasupüüdet, *elades*, ja mitte elama hakkamiseks põhjust oodates, oleks see silmapilk kahe igaviku vahel meie kõikide jaoks hulga mõnusa.

"Next time is next time. Now is now."

PÖFF: KUS? MIS? KUIDAS?

Katariina Koemets
vilistlane

Tänavu on mul au olla PÖFF Tartu juhi assistent ning toimetada filmifestivali köögipoolega. Sel aastal on võimalik PÖFFi kodulehel kasutada meie endi välja arendatud filmisoovitajat – SUSI AI, kes tehisintellektina võib kõigile personaalseid soovitusi jagada. Siiski jagan põhjuseid, miks peaksite Teie ka sellest võimsast festivalist osa saama ja põimin sinna mõned isiklikud filmisoovitused.

Väga oluline on vaadata neid pealtnäha "liiga kunstilisi" filme. Selline määratlus on minu arvates ebavajalik, sest

jätab meid lõksu oma mugavustsooni. Tasub meeles hoida, et mõnikord võime piirata eelarvamuste tõttu oma elamusi, kui film erineb meie igapäevastest ja harjumuspärasest meediatarbimisest. Paljudel on küsimus, et miks peaks vaatama filme, mis kujutavad lugusid, mis tegelikult suures plaanis meie ümber toimuvad – me ju kogeme seda niikuinii? Kuid see pole minu arvates tõsi, lood ja inimesed, millega kokku puutume, on ainulaadsed ning samamoodi ka filmitegelased. Me võime teada nende teemade olemasolust ühiskonnas, kuid väga pealiskaudselt.

Enamasti me ei näe neid lugusid nii lähedalt või ei saagi teada kogu tõe sellest, mida inimene tegelikult kogeb. Minu arvates see ongi filmimaailma võlu – panna Sind kellegi kingadesse, kes võib olla Sinust väga erinev, ja arendada empaatiat. Saades aimu, kuidas elab keegi täiesti teise tausta ja elukogemusega, laiendame oma maailmapilti ja saame õppida ka midagi iseenda kohta. Psühholoogiatudengina tootsin välja, et niimoodi saame samuti märgata enda emotsioone, tundeid ja mõtteid, mille selgitamiseks varem sõnu pole jätkunud, kuid

ekraanil visuaalselt lahti rulludes saame kergenduslikult hingata ja muutume eneseteadlikumaks. Isegi kui filmi sisu tundub nii kauge ja erinev, siis mida rohkem me avatud pilguga maailmas ringi vaatame, seda kiiremini jõuame tõdemuseni, et me tegelikult oleme inimestena palju sarnasemad, kui oskaks arvata. Elekriteatris linastub 09.11 kl 19:15 Indoneesia film “Krokodilli pisarad”, mis on aeglaselt hõõgav põnevik ema-poja suhtedünaamikast keset üksildase krokodilifarmi argipäeva.

Tartuff 2024 väike tiim, kellest peaaegu kõik toimetavad ka PÖFFiga.

Filmide lahtimõtestamisel aitab erinevate perspektiivide kuulamine, nende üle arutlemine ning seda pakub ka PÖFF. Viin ise Elekriteatris läbi 19.11 kl 20:15 lühikest vestlust, pärast filmi “Kõrbeseeme” vaatamist. See on Colombia düstoopiline ja samaaegselt tuttavlike teemadega draama, mis kajastab liiga vara täiskasvanuks saamist ja kaasnevate muredega toimetulekut. Külla tulevad Tartu Ülikooli Kliinikumi naistearst ja sotsiaaltöötaja-perete-

rapeut. Tuleb kindlasti põnev ja hariv õhtu koos seiklusrikka filmiga ning erialaekspertidega.

PÖFF on nüüdseks olnud 10 aastat A-klassi filmifestival. Mida see siis tähendab? See on üks 15-st festivalist, millel on rahvusvaheline FIAPH (International Federation of Film Producers Associations) akrediteering. Me oleme ühel pulgal väga suurte filmifestivalidega, mis on ka filmikaugele inimesele tuttavad - Cannes, Veneetsia, Berliin jne. Seega tahan rõhu-

Tallinnast käis külas ka produktioonitiim.

tada, et see on väga suur privileeg, et Eestis on nii tugeva kvaliteedimärgiga festival. See ei tohiks olla kuidagimoodi iseenesestmõistetav ja selle väärtust on hea endale aeg-ajalt meenutada. Meile tuuakse koju kätte filmipärlid üle maailma, mis on hoolega pika töö jooksul kogutud - ning seda ka Tartusse! Tõesti jääb PÖFF Tartu väikeseks, kui võrrelda Tallinnaga, kuid neid ei peagi võrdlema. Nagu öeldi ühes mu läbi aegade lemmikfilmis, Wes Andersoni “Fantastic Mr. Fox”: “Me kõik

oleme omamoodi, kuid selles on midagi fantastilist – kas pole?”. Meie tiim on väga väike, kuid oleme üks pere ja teeme kõike suure südamega ning tahame luua Teie jaoks meelde jääva festivalielamuse. Ma südamest innustan Teid kõiki minema kasvõi üht filmi vaatama ja andma sellele võimaluse – palju mõtteainet saate kindlasti! Niimoodi saate oma panuse anda ka Tartu kultuuri hoidmisele, sest tohutud kärped kultuurirahastuses on suur probleem – aga kõik koos saame kinnitada, et tartlaste filmiisu pole

Tartu linnas on juba kuulda hundiulgu.

kuhugi kadunud. Või peaks ütleva – hundiisu? Kui kellelgi tekib festivali toimimise kohta küsimusi, tagasisidet või muid ideid, siis võite mulle julgelt kirjutada ja proovin Teile vastata nii, kuidas oskan. Härma pere on alati mu südames väga olulisel kohal ja loodan Teid kõiki kinosaaalis näha.

Katariina Koemets

katariina.koemets@poff.ee

CAN IT REALLY ALL BE A DREAM

Vidushi Choubey

9.e

We all know the most annoying thing in the world of book nerds and everyone who consumes stories and fictional media on a daily basis is one simple trope: “It was a dream all along.”

The reason I’m writing this is because of a movie our entire class had the privilege of watching a month back called “Emalõvi”. If you haven’t watched the movie, I suggest skipping this article because it’s focused on the plot twist that happens right at the end. In fact, if you read the first paragraph already... I’m sorry.

The plot of the movie is centred around a mother named Helena (Katriina Unt) and her troubled daughter Stefi (Teele Piibemann). It’s a psychological thriller as Stefi falls into bad company and disappears over and over again, dealing with difficult topics such as drug abuse. It culminates in Helena making the questionable decision to take Stefi away from the hospital after she has a drug-induced mental breakdown, leaving her alone in a sort of pseudo-rehab made out of Helena’s late mother’s house.

As Helena and Stefi break down and navigate the complexities of their relationship in an isolated environment, Stefi is declared missing by the authorities and leads to a dual plot where Helena both repairs her relationship with Stefi and hides her from the rest of the world.

Oh, also, Stefi’s incredibly scary friends are looking for her, I guess. They sort of fizzle out at the end of the story, but I think I know why.

“Emalõvi” is full of important topics that are seldom talked about openly in our society, such as the effects of peer pressure, exploitation of children in certain – *certain* – media, how easy

it is to introduce vulnerable teenagers to the world of drugs and harmful behaviour, and so on. The environment created by the lighting and camera work, from the darkness and artificial lighting of under the bridge to the bright, almost sterile lights of Stefi’s grandmother’s house, the camera angles from close-ups to faraway looks communicates a tone and feeling that immerses us into the scene.

Special kudos to a scene where Helena drives to where she’s keeping Stefi after finding a compromising video of her on the Internet, where it keeps tension by emphasising the dark road during the winter and the speed of which she drives, cutting to her conflicted face and then back to the road, bubbling up feelings of immense dread.

And finally, “Emalõvi” contains some of the best acting and cinema work I’ve ever seen on the big screen, with special notes to Teele Piibemann and Katriina Unt, who portrayed the multifaceted relationship between mother and daughter so emotionally and so real that it was affecting and led to a bond between the audience and the story.

And that’s when the final twist comes into play.

The final twist of “Emalõvi” was that Stefi had died while admitted to the hospital, and everything following regarding Stefi was all a dream. The heart to heart conversations, character development, and half of the entire movie was a dream.

And do I hate it? Do I think it was a waste of tension and emotion that was built for the audience, as is typical for the stories that use the plot twist?

...

Nope!

In fact, “Emalõvi” is the only movie in which I don’t mind the use of the plot twist. I think “Emalõvi” did it really, really well.

Surprisingly, despite my disappointment on my first viewing of the movie, I think the twist has merit in the story. All the scenes with Stefi and Helena after she takes her away did have a mystical, sort of unreal vibe, fitting for what’s actually going on.

“Emalõvi” is psychological – its utilisation works as a PSA, and the movie is both a thriller and a major bummer at its core. The final twist seems like the story hitting you over the head with a grim reality; that happy endings aren’t a guarantee in life. (And anyway, I don’t see how Stefi could have forgiven Helena for literally imprisoning her, but I digress.)

But I can understand that people would feel cheated by the reveal. “It was all a dream” is a pretty much timeless trope as it is infamous, and most people would rather do away with it entirely. But considering the genre of the movie, it could work by simply moving where the plot twist would take place.

In my opinion, a way to make the trope work is to have the main thrill of the story be the twist. Have Helena’s delusions be a part of the suspense of the entire story.

Reveal the twist before the end, rather than have it be the end.

Now, it seems kind of redundant to immediately reveal the fact that ‘it was all a dream’, considering we’re seeing the story unfold from Helena’s eyes, and she’s the one who doesn’t know about the truth of the matter. But I think it would sort of work as the vibe you’d get if you rewatched the movie.

After knowing the twist, the movie changes from a thriller to a sort of examination of emotions. Since we know that Stefi is a product of Helena's mind, we understand that everything Stefi says from that point forward is the true emotions of her mother, and the wishes of what her mother wanted before it was too late. The dream-like structure moving forward makes sense, as Helena's reality collapses around her with each day as her relationship with the pseudo-Stefi repairs, slowly muddying her marriage as her husband suspects her of cheating. This is how the movie would work if the twist was revealed sooner, the main audience investment being 'when is she going to find out?!' rather than 'when is Stefi going to be let out?!'

I'll be the first to admit that this does make the movie redundant, as that's

what the intended storyline of the original movie was supposed to be, and the plot twist in the original was done very well. This one is taking into consideration the audience – how they'd feel if the rug was suddenly swept from underneath their feet with a very infamous trope, which did feel like an unsatisfying ending for my classmates and myself (on first watch). The twist being revealed sooner doesn't even have to be during the beginning or middle of the movie – have it happen sometime during the third act rather than at the end flat, and we could keep the feeling of the original without changing the story entirely. And since we're still on the topic of my opinion – I'd change the title. I'm sorry – I'm Indian, and my mother is a huge Sridevi fan, and Sridevi had this movie called "Mom" where Sridevi gets revenge on the men who abused her daughter. From the little snippets I

heard about it from my mother, combined with the title, I thought it was about Helena getting revenge on Stefi's abusers. But that's on me for judging a movie by the title.

"Emalövi" is one of the best films of 2024 I've seen, with phenomenal acting, cinematography, and...*contested* writing, but nonetheless amazing. It is undoubtedly important, touching on subjects that do deserve to not be hushed up in society in order to protect children and young people from the dangers of the outside world. While it has its flaws, I'm surprised at how well the usually infamous trope was handled in the end, even if I had my piece to say on it. Overall, it's a well-flowing film with endless heart underneath it, and I highly recommend it.

Only if you're old enough, of course! Thanks for reading.

THE MULTIVERSE

Sandra Yoko Silla

2a

I went outside at night... I saw a bike riding on its own! "Uh, mom?" I said scared. "Yes honey?" My mom responded... I realized my mom was a ROBOT?! My mom glitched... I ran away with fear! I ran into the dark forest... I usually wouldn't do that but I still did. I found a big rock! I fell asleep on there. I woke up in a random house... "GRANNY'S HOUSE?!" I covered my mouth... I walked around the house. Until I saw granny! She was chasing me with her bloody spiky bat! I screamed of fear. I hid under the bed! And granny walked away... I found a key! I went out the bed. Until granny saw me again!! She hit me!

I woke up in a strange yellow maze... The Backrooms! I slightly walked around until the entity saw me! I ran with fear. The entity caught me!! I woke up in a strange elevator playing the music "tun tun tun ten tun ten tun

ten" I arrived in an old strange hotel. And a floating text came in front of me! Saying. "THE HOTEL" and again I screamed of fear. "I'M INDOORS?" I was in complete shock... I crouched to get the key. I opened the first door! After some time I finally got to door 30! I saw eyes on the walls looking at me... I walked around looking for the key.

After some time I was ready for the seek chase... Seek is a monster made out of ink! And has only one eye. He came out of his ink puddle and a music started playing! The music is like this... "TUN TUN TUN TUN TUN TUN TUN TUN" With a rock music vibe. I pulled out my vitamins that make me faster! I did the parkour to escape the seek chase. "Finally the last path!" I ran through the door and I closed it! Seek tried to get in by slamming the door. After some time I'm

finally at door 50! Where I met figure. I crouched because figure is blind but has good hearing! I crouched not to make a sound. But figure caught me!

I woke up in the void... I woke up in the normal universe! "Finally I'm home! Mom! Can I have dinner?" "Hi honey" My mom smiled and I realized mom is still a robot?!...

The End.

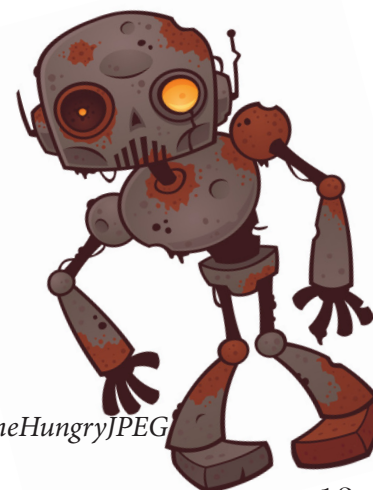

Foto: TheHungryJEG

MIINA HÄRMA VAIM

Aleksander Tammiste
5.b

Ükskord ühel külmal sügisööl avanes klass 401. Hommikul keegi ei teadnud, kuidas see juhtus, ja räägiti kuulujutte koolimaja peal, et 4. korrusel peitub Miina Härma vaim. Järgmisel päeval juhtus sama asi, aga laud oli

ümber kukkunud ja 402 oli ka avatud. Õpetajad mõtlesid, et keegi õpilastest tegi seda. Direktor küsis õpilastelt, kes seda on teinud, ja kõik õpilased vastasid sellele küsimusele ei. Mõned isegi arvasid, kes seda tegid. Lõpuks

üks poisikamp jäi ööseks kooli ja läksid neljandale korrusele vaatama, kas keegi teeb õpilastest seda või see ongi vaim. Üks hetk käis suur pauk ja leiti, et klassiruumi ukсед olid avatud. Tuli välja, et see oligi Miina Härma vaim.

MOTOSHOW 2024

Victoria Vigel
10.a

Motoshow on teada-tuntud autonäitus Tartu Messikeskuses, mis toimub igal sügisel juba alates aastast 1995. Eelkõige on kohal erinevad autopuhastus-, kindlustus- ja rendifirmad, autoklubid, nagu näiteks TCC ehk Thursday Car Club ja DCCE ehk Dodge Challenger Club Estonia, autoesindused, kes pakuvad ka proovisõite oma autodega, ning hobiautode näitus. Samuti võib seal kohata tuuningut pakuvaid ettevõtteid ning nende eksemplare. Hobiautode näitust korraldas ECCTuning ehk Estonian Car Club Tuning ja Motoshow'l olid ka Eesti Autosporti Liidu poolt väljapanekul mõned driftiautod. Küllastasin ka ise seda ning muljetan oma kogemusest.

Selle aasta üritus oli tavapärasest natuke erinev. Nimelt oli Ford Mustangi 60. juubel ja seda tähistati ka Motoshow'l. Kokku koguti Mustangeid üle Eesti ning Läti erinevatest ajastustest – alates klassikutest kuni tänapäeva muskelautodeni. Selle aasta üritus oli kindlasti üks silmapaistvamaid, eelkõige Mustangide pärast. Tavaliselt toimuvad ka erinevad võistlused,

nagu näiteks lemmik hobiauto, ja ka selle aasta üritus polnud selle poolest erinev: olid lemmik-Mustangi ja lemmikheliga Mustangi võistlused.

Fotod: erakogu

Mulle on tänu oma isale ameeriklased alati meeldinud ning kui sain teada, et Motoshow'l on suur Mustangite näitus, ootasin seda põnevusega. Jäädvustasin ka üritust enda jaoks ja jagan pilte, mis tegin. Ühte lemmikut valida on raske, sest päris mitu Mustangit jäi silma, kuid ühe tooksin kindlasti välja, mis oli kindlasti paljude lemmik sellel näitusel.

Tegemist on ühe haruldasema Mustang'iga. Pildil on Ford Mustang

GT500 Eleanor, mis pärineb aastast 1967. '67. aasta Mustang'itel on 6,6-liitrine V8 mootor, mis on ligi 400kw tehastest. Selle konkreetse Mustang'i läbisõit on kõigest 2950 kilomeetrit 30.07.24 seisuga ning aastal 2010 on toodud Ameerika Ühendriikidest Eestisse. "Gone in 60 Seconds" – film, tänu millele väga paljud inimesed seda Mustang'it ära tunnevad ning miks see konkreetne Mustang pilke püüdis. Ka minule meeldis see.

Panen lõpetuseks mõned pildid veel enda poolt.

THE GRAND PUIESTEE HALLOWEEN SPECIAL

Vidushi Choubey

9.e

Hi!

It's me, Tabula Rasa's diversity hire.

Just kidding, I was one of the only international kids that even knew applications were up. Either that, or the fact that most Asian kids are off doing things like competing in Maths Olympiads and getting 8's* instead of writing funny stories in a paper.

Anyway, I'm here to tell you stuff about how it's going over in Puistee 62, similar to last year's Näituse article! But I can't say much without droning on, here's a nice summary we all appreciate:

- It's great we have our own building
- We have our own student council, that's epic
- It's kind of scary how loud small classes can get, we underestimated that

This one is a Halloween special. This one is – dare I say – spooky. You've read the title of this story and it only gets worse from here.

See, the building is pretty big. It's got four floors, with our classes on the third and fourth floor.

Yes, we need to climb four floors to get to class. Yes, it's painful. Again, let's move on.

For sports class, we have to go down to a basement. Not *the* basement, *a* basement. There's two of those (as you can guess). The first basement is pretty dark with two doors; one to the actual changing rooms, and one to what I'm pretty sure is the incinerator. The

second one has many names given to it by students, and is the topic of this article.

The Gulag. The Backrooms. The Chokey. The Prisons. The Meth Lab. The Void. All words used to name a long, dark hallway of various abandoned rooms, filled with dusty remains of janitorial supplies, chairs, and other paraphernalia that could suggest that at least *something* was down there. The air around feels uncanny, and each hallway looks like you won't be the only one down there for long. For the sake of convenience, we'll call it the "Basement", something fittingly mundane yet so unnerving at the same time.

It's old. It's beat down. It's a relic of time that has seen generation after generation, slowly showing its own age with peeling paint, rotten wood, and mold. So much mold.

How did we find this, you may ask? Well, it wasn't hard.

It started in September. We found out that to get to our changing rooms for sports class, we would have to descend five floors to a basement. Now the tricky part was that there were two basements: one on the left, and one on the right of the entire building. There are separate ways to get upstairs and downstairs on both sides of the building, one leading to the sports hall and the Basement and the other one leading to the actual changing rooms we needed to go to.

Guess which one we ran into first. Or, well, not we.

Our male classmates ran afoul of the Basement first. When we made it to our supposed "changing room" basement door, it was a menacing white

door with a single handle and lock. Behind it were our classmates, begging to be let out immediately.

The knocking was frantic, as if their very lives were at stake. The handle danced violently as someone tried the door over and over again, the banging on the door becoming louder and desperate. The door was locked from the outside. My friend unturned it, and let the prisoners free, who gasped for air like it was the end of the Shawshank Redemption. That was my first introduction to the Basement.

All everyone knew about Puistee during that time was that it was an abandoned school incredibly far from the main building, and there were already rumours of drug deals, mafia activity, and even paranormal activity in there. This did not make it any better.

And the worst part was that everyone wanted to go in.

After the discovery, the room underneath the entire building was the hot new spot to hang out. Seventh grade went in first. Then the eighth, and then it snowballed. But I can't really discuss everyone else's experiences. I'm going to discuss my own.

My friends and I took it upon ourselves to play investigator and check the downstairs as a sort of fun pastime before we needed to go home. The bravest went first, and then me, and then my friend Stella.

It was nerve-racking. I was certain that we weren't going to make it out alive but considering we had math class the next day, I shouldn't have bothered. (Credit to my friend Stella for that joke, math teacher. Go yell at her, not me.)

*8 is the highest grade a person can get in the International program. This is also painful.

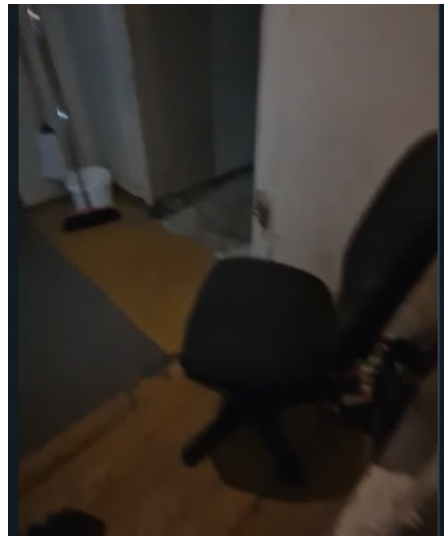

Now, I would give you an event-by-event breakdown of the entire ordeal, but how can I ever put into words what we saw down there?

Since videos aren't exactly newspaper-compatible, I've decided to take a couple of screencaps and add some context to them for a truly unique reading experience for all of you. Have fun!

These two images are labelled the 'punishment room' (chair) and our 'art classroom' (shelf), which aren't exactly accurate. Though I've never seen the punishment room due to how much of a good student I am. They were found within one minute of exploring, in the first layer of the Basement.

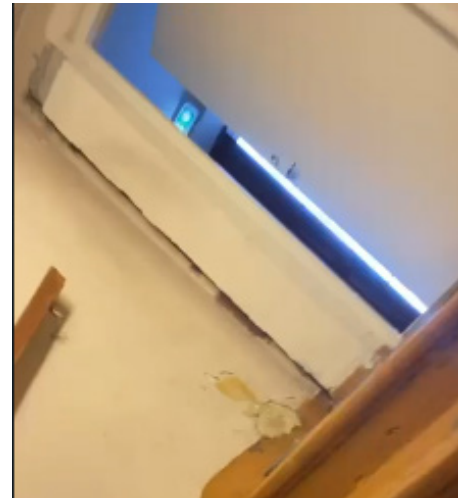
This was found within the second minute. It's a, quote, "chair the teachers sit on". They don't. I haven't seen a teacher around here, which is probably for a reason. It was on the cusp of the second layer.

This door presumably leads to the second layer. The reason I say presumably is because this image was taken before my friend (pictured in the photo) discovered a person inside it and we all ran for it.

This is us running. My friend screamed so loudly I'm sure whatever was in there heard us. Thank god it didn't think a bunch of ninth graders were a worthy meal. Or a kill. Depends on what my friend saw.

This was the exit. Stella slammed her bag into the wall next to it and sent her pencil case flying before we even knew what was going on. We ended up coming back to retrieve it. of

And that was officially the last time I would ever be down there.

Sometimes I swear that door calls me. It's been locked ever since, but I know whatever we saw down there is still waiting. I don't know if it can count. I don't know if it can think. What I do know is that my best friend took this picture when the Halloween party ended:

The locks didn't stop whatever was in there.

DOUGLAS ADAMS

“PÖIDLAKÜÜDI REISIJUHI”

SARI: ON PALJU, MIDA ARVATA!

Mikk Mihkel Ruus
8.b

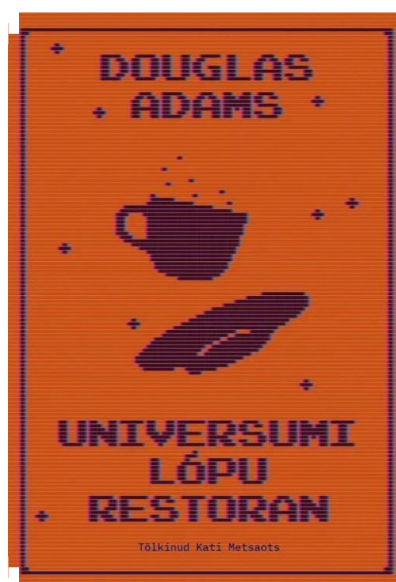
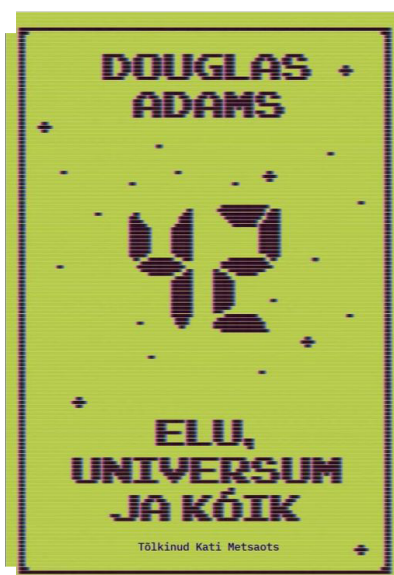
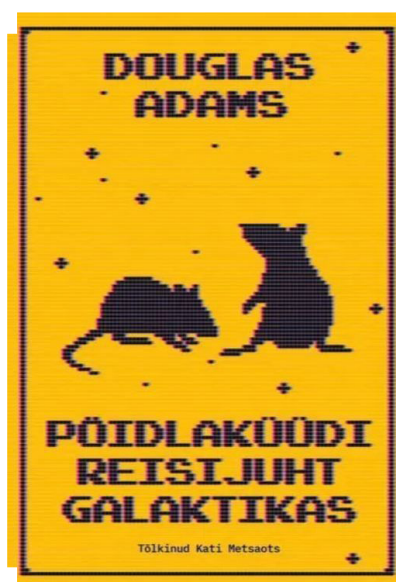
Ja 2000 aastat pärast seda, kui üks mees oli kusagil Lähis-Idas risti löödud sellepärast, et ta mõtles, et vahel võiks inimeste vastu sõbralik olla, istus üks tüdruk kohvikus ja rääkis mobiiltelefoniga. Ja siis ta mõistis vastust elu mõttele ja kõigele. Aga see ei ole lugu temast, see on lugu ühest väga tüütust katastroofist, mis kohe pärast seda juhtus, ja selle tagajärjedest.

Douglas Adams “Pöidlaküüdi reisijuht Galaktikas”

Üldiselt ma suur ulmeraamatute fänn ei ole, aga Briti kirjaniku Douglas Adamsi “Pöidlaküüdi reisijuhi” sari on kindlasti üks minu lemmikuid raamatuid.

ja raamatumaailma head ülesehitust. Järgnevatel aastatel kirjutas Adams ka “Universumi lõpu restorani” aastal 1980, “Elu, universum ja kõik” aastal 1982, “Nägemiseni ja aitäh kala eest”

lustest läbi Galaktika peale seda, kui Maa ära hävitati, et rajada hüperruumilist kiirteed. Dentiga koos tegutsuvad ka tema Maalt ära päästnud tul-

Fotod: Apollo veebileht

matupentaloogiaid. Isegi kui raamatu lugu on vahepeal peaaegu arusaamatu, on see siiski kaasakiskuv ja põnevust tekitav.

Douglas Adams (1952-2001) oli Briti ulmekirjanik, stsenaarist ja muusik, kes sai maailmakuulsaks tänu oma esimesele raamatule, “Pöidlaküüdi reisijuht Galaktikas”, mis ilmus aastal 1979. Tollal kiitsid raamatukriitikud tema head aga kõigile arusaadavat huumorit

aastal 1984 ning viimaks “Enamasti ohutu” aastal 1992. Pentaloogia viimast kahte raamatut veel eesti keelde tõlgitud ei ole. Adams on avaldanud ka Dirk Gently detektiivisarja, mida pole samuti eesti keelde tõlgitud. Peale Adamsi surma 2001. aastal avaldas Eoin Colfer ka “Pöidlaküüdi reisijuhi” kuuenda ja viimase osa.

“Pöidlaküüdi reisijuht” räägib täiesti tavalise Briti mehe Arthur Denti seik-

nukas Ford Prefect, endine Galaktika president Zaphod Beeblebrox ja viimase tüdruksõber, Maalt pärit Tricia McMillan.

Üldiselt mulle see sari meeldis, kuigi see oli kohati segane ja raskesti arusaadav. Kõik kolm osa olid naljakad ja fantaasiaküllased. Kindlasti soovitatakse ise lugeda ja ka esimese osa põhjal tehtud filmi vaadata.

TSITRUSELINE RADICCHIO SALAT GRANAATÕUNA JA RICOTTAGA (ÜHELE)

Mia-Chanel Susi
12.c

Hei! Mina olen Mia-Chanel ja olen 12.c klassi õpilane ning teen UPT raames kokaraamatu. Siin on kaks retsepti minu peagi kättesaadavast kokaraamatust.

KASTE

20 ml apelsinimahla, värskelt pressitud
10 ml oliiviõli
2 teelusikat mett
½ teelusikat dijon sinepit
Sool
Pipar

SALAT

100 grammi värsket kapsast, *rebitud*
50 grammi radicchio, *rebitud*
Pool apelsini, *fileeritud*
25 grammi granaatõuna
65 grammi ricottat
20 grammi šalottsibulat
Oliiviõli, *praadimiseks*

Kastme valmistamiseks vispelge kõik komponendid keskmise suurusega kausis kokku. Pange kõrvale.

Salati valmistamiseks rebige radicchio ja kapsas tükkideks ning lisage kastme kaussi. Segage korralikult läbi.

Apelsini fileerimiseks lõigake apelsini ülemine ja alumine osa ära. Asetage apelsin lõikelauale. Juhtige nuga alusele, kõverdades nuga koos apelsini kujuga. Jätkake, kuni kogu koor on eemaldatud. Lõigake iga sektor külmemembraani seest välja. Selleks lõigake esmalt ühelt poolt membraani kõrvalt ja siis teiselt poolt. Asetage viilud kõrvale.

Šalottsibulate jaoks lõigake ülemine ja alumine osa ära. Koorige šalottsibulad ära. Asetage need oliiviõliga

kuumutatud pannile ja praadige pruuniks. Võtke kihid välja. Pange kõrvale.

Serveerimiseks tõstke taldrikule kastmega segatud radicchio ja kapsas. Lisage fileeritud apelsini viilud, granaatõun, lusikaga ricottat ja šalottsibula kihid.

Foto: erakogu

OREO BRIGADEIRO (24 PALLI)

VAJA LÄHEB

15 oreot
1 397-grammine purk kondenspiima
15 grammi võid
30 grammi kakaopulbrit, *sõelatud*

Eemaldage kreemiosa oreo küpsiseosadest. Asetage need väikesesse kausi. Võtke pooled küpsiseosad ja purustage need.

Pange potti kondenspiim, kreemi osa oreost, või ja kakaopulber.

Asetage see pliidile madalal kuumusel ja segage pidevalt, kuni selle konsis-

Foto: erakogu

Mia-Chanel Susi
12.c

tents hakkab muutuma paksemaks. Valmisolekut saate kontrollida nii, et võtate lusika, panete segu sisse ja teete keskele joone ja kui tagasi ei voola, siis ongi valmis.

Asetage segu ühtlaselt taldrikule ja asetage tunniks ajaks sügavkülma. Kui tund on möödas, võtke segu sügavkülmast välja.

Tõstke segu teelusikaga kätele ja veeretage see palliks. Seejärel veeretage see purustatud oreo segus.

Soovi korral võite need panna pabervormidesse, kuigi see pole vajalik.

TIIGRISILM

Laura Kirke Bertel Pertel
11.a

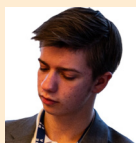
Mis see siis on mis sind tagasi hoiab?
Hoiab andumast ja andestamast
Ma tahan uskuda et meis kõigis on armastust
helelillat ja hõõguvat ametüst
Sa võid võõrduda vanast ametist
ja püüda uutmoodi kannatust
Võid sest võid sest pole mingit "sesti"
on ainult
Pole suurt žesti on aind tagamõte
pisike sillerdav safiir keset ööd ja kõhklemist

Mõni õhtu võib kanda sind hommikuni
mõni päev murdub eel hämarikku
mõni koit lööb käe all sätendama
mõne sirge roomad põlvili lõpuni

Mõne aja neelad tervenisti kõhtu
ja unustad peaaegu et ära
Aga läbi naha tasa kuldpruuniselt
öösel siis kui sina magad ja kuu paistab sisse
vaatavad tõtt kaks tiigrisilma
üks ütleb ei ja teine ütleb jaa
ühest oled sina ja teisest on maa
Üks südamik tuksutab neid.

ESIMENE

Rando Jaaksoo
11.c

ma olen viimane rivis
sest mul julgust on puudu
kaotatud, niimuudu
et ei keegi tõestust nuru

ma olen viimane rivis
sest esimesest sai küll
kel terveteks ravis
loodud vaimne idüll

ma olen viimane rivis
et viimasena langeda
et olla viimane
kes siit võiks lahkuda

***

Laura Kirke Bertel Pertel
11.a

KOLM TÜÜPI TULID TÄNAVAL VASTU
KUI PUUD OLID PUNASED VEEL
NAD TAHTSID SAADA LUULETAJAKS
NAD NO NII VÄGA TAHTSID
ÜKS MÄNGIS KLAVERIT SUHTELISELT HÄSTI
TEINE KUDUS KÕLADEGA PAELA VÄRVILIST
KOLMAS MÕISTIS NUTTA NII ET ILUS VAADATA
AGA TAHTSID SAADA LUULETAJAKS
KÜSISID MINULT MIDA TEHA
MA KÜÜRUTASIN SIIS SEAL KÕNNITEE ÄÄRES
OMA SÕNADE KOHAL MILLEST VIHLM OLII ÜLE KÄIND
JA EI SAANUD NEIST ARU

Eleriin Sepp
12.b

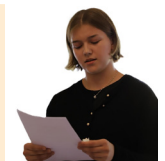

jätsid mu üksi, kuid siiski tunnen sind
su lähedust ja valvsust, mis nii hoiab mind
ma käin sul külas, aga mind sa ei kuule
kui võtan käigu magamistoa juurde või hoopis õue

Eleriin Sepp
12.b

Eleriin Sepp
12.b

palavus kõditab kuis higi väljas
hingab minu poole kui tuul on vallas
seisatab järsult, et imetleda
kunagise maailma nipitera
hoidub mu poole, kui nii on vaja
oi aitäh vanaisa

samblad mu all ning linnud mu kohal
hoiavad ühte kui vennad sõjas
olgu nad vaenlased siiski sama verd
mis toob neid kokku on koduhõng

MINU KUU

sa oled alati mu
sa oled mu kuu
ja ma päriselt ei teakski,
mida ilma sinuta peakski
tegema ma
ainult sina mind näed
ainult sinuga on päev
kui näeksin sind juba
siis kõik muu oleks suva
rääkimata mõistad mind
sa oled mu süda, mu kõik, mu hingelind

BLONDIIN

silmad, heledad juuksed
helged sõnad, ainult huulel
sünnimärk, lai puus
alati särad kui kuu

ootama jään sinu vastust,
kuid käes on juba august
mõeldes sinule uinun ma
õudusunenägudele ärkan taas

INSOMNIA

Teele Haak

6.b

late at night
I'm working, I try
but my eyes immediately go up to the sky
and they find the moon

the stars appear
there's millions up there
I try to count them all
childish belief is keeping my going
and I count and I count and I count
there's no end to it

the moon is glowing
my eyes are closing
the sleep is getting to me
I've drank 5 coffees already

1 night down 2 to go
I gave myself 3 nights to finish this whole
'cause at daytime, I got no time
I make it home by 10pm
and I study and study and study 'til when?
there's no end to it

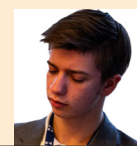
and I look up it's 12am
we're skipping the sleep yet again
I've lost count of the coffees and Cokes
must be in the hundreds by now

the room is darkening by the second
I'm endlessly working with all my effort
the hours go by, the time is ticking
I've only got 3 hours to finish this
before it starts all over again

HELISEVAD

Rando Jaaksoo

11.c

vaikselt noogutavad
jope tagumiku servil
mõnel külmavaresel
vahekselt ümber

pilk peatub kaarnal
kes kuulutab uudist ja paitab hinge
kõht koriseb üheaegselt

kel mantlihõlmad lukus
ei ava neid enne
kui pool kartulisalatist taldrikus
pits ja unustati
miks siia üldse tuldi
vaid siidlint
säetaval küünlal
autoga tulnutel meenutab

kakaokreem
mantlihõlmade lukutärin
kevadkülm
maapõuede hale kähedus
veel viivuks leinaks
vaid kõht nõuab kisaga puhkust;
kedagi enam ei huvita

helisevad

VANAISALE

kaua olen oodanud sind siia
kuid sa ei tule enam ammu
külmad ilmad mind koju viivad
lähen koju leina kannul

vanaema nägi sind unes
viimati nägime eelmisel suvel
lauas näen sinu tühja tooli
alati igatsen sind ja hoolin

kui kord näeksin sind veel
jookseksin su juurde pisarais
kohe paremaks läheks meel
reaalsus, aga unedest mõrudaim

kui sa taevast vaatad alla
läbi pilvede, meie kodumajja
kas uhkust tunneksid nüüd sa
millist elu elame ilma sinuta

ma loodan, et ikka oled
ja kui sind uuesti näen
räägid kõik mida veel pole
panen su hauale oma käed

Teele Haak
6.b

ESIAEG

Adeele Kams
8.a

HOMMIKUL ENNE KOOLI

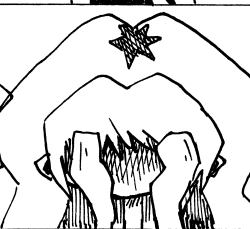
MIS MA
VÕIKS TÄNA
SELGA
PANNA?

APPIKENE...

MIDA
MA KÜLL
TEEN??

OMG!

AGA MA
KANDSIN
NEID RIDEID
JUBA EILE,
ÜLEEILE,
ÜLEÜLE-
EILE...

MÕNI MOMENT HILJEM...

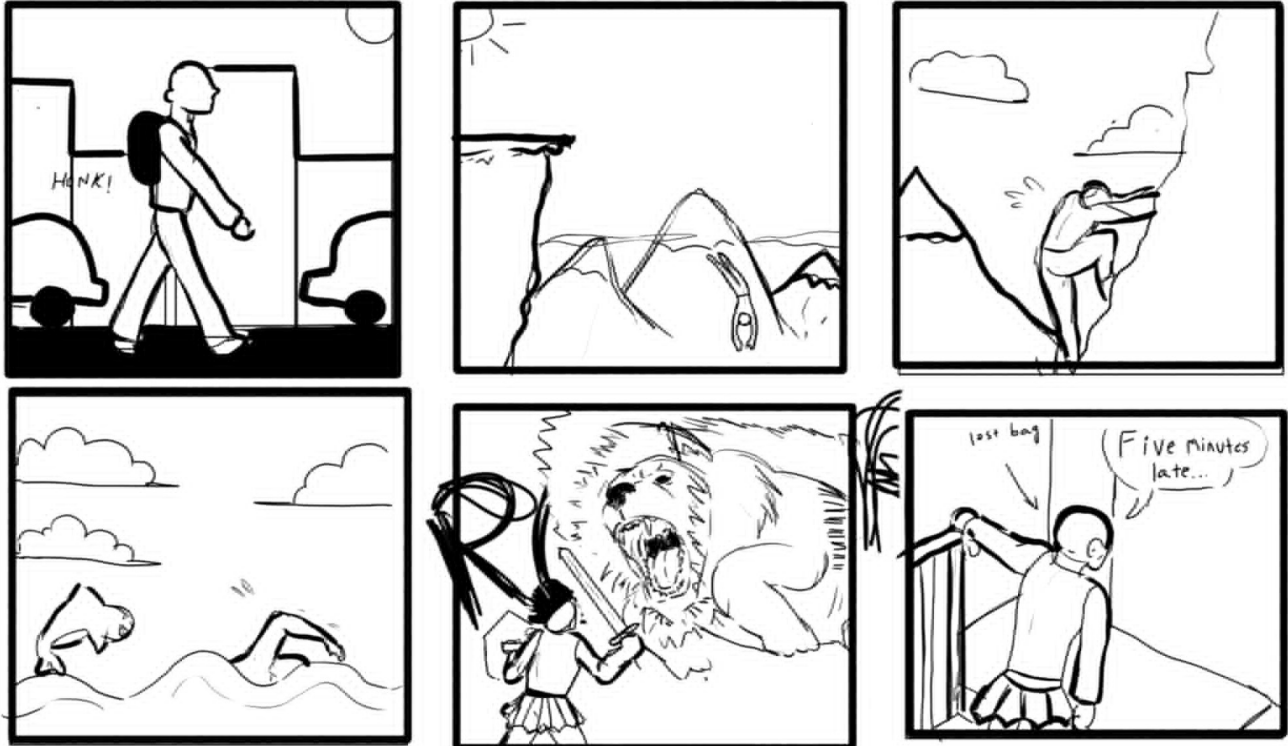
TSAU,EMA!
LÄHEN
KOOLI!

Vidushi Choubey
9.e

HOW 2 GET 2 PUISTEE 62 (based on a true STORY)

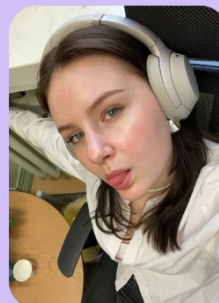
Õpilasesinduse juhtkond 2024/2025

PRESIDENT

Adele Öövel

"you can never be overdressed or overeducated"
- O. Wilde

ASEPRESIDENT

Laura Nacke

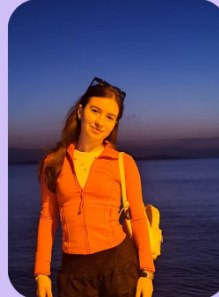
„Ahto kroks”

SEKRETÄR

Margaret Roost

„Fashion is the most powerful art there is. It's movement, design, and architecture all in one. It shows the world who we are and who we'd like to be.”
- Blair Waldorf, Gossip Girl

MAJANDUSJUHT

Yaren Yagizkaya

"Hoia oma nägu alati päikese poole, siis varjud langevad su seljataha."

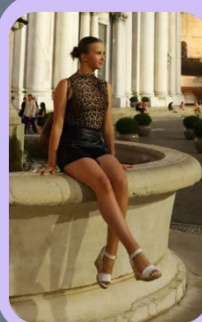

ÕPPENÕUKOGU

ESINDAJA

Alide Kristine Alba

"Sinu aeg on piiratud, seega ära raiska seda teise inimese elu elamise peale."

SOTSIAALMEEDIA

HALDAJA

Marta Aab

"Ainult südamega näed hästi, kõik ülejäänud on silmale nähtamatu"
- raamatust „Väike prints"

HOOLEKOGU

ESINDAJA

Marta Birk

"Kui sa oled õnnelik selle üle, mis sul on, on sul palju põhjust õnnelik olla."

HOOLEKOGU

ESINDAJA

Fiona Valkenklaui

"Tundlikud inimesed kannatavad rohkem, kuid nad ka armastavad rohkem ja unistavad rohkem"